

Під Покровом Божої Матері

Вже котре століття стоїть церква у селі Новорічниця. На думку київських дослідників церковної архітектури Полісся, вік Новорічницької святині сягає 16 - 17 століття. З настоятелем Новорічницької церкви отцем Миколою Колодою йдемо вимощеною стежиною до невеличкого храму, що стоїть на значному узвишші. Настоятель виносить із ризниці давнє, 1896 року друку, напрестольне Євангеліє і показує на першому листі запис. Читаємо повільно, намагаючись кожне слово зрозуміти: «В описании Минской епархии за 1864 год, составленной ректором Минской Духовной Семинарии Архимандритом Николаем, на странице седьмой сего описания в 11 – м параграфе значится следующая запись: Месточтимая Вольковская икона, молящегося (страждущего) Спасителя. Она находится в селе Волька, в Покровской деревянной церкви, приписной к Морочновской Параскевской церкви. При Вольковской церкви хранится на польском языке опись 37 чудес с 1786

по 1832 год., бывших от сей иконы, составленная местными священниками» і далі підпис: «Описано при церкви 1930 г. 5. IV. Священник А. Семенчик».

В Новорічницькій церкві була чудотворна ікона Спасителя і список 37 чудес від неї.

Отже, і в нашому краї Господь являв свій чудотворний образ, від котрого зцілювались поліщуки. Отець Микола розказує, що намагався від людей дізнатись про долю цієї ікони, про той список чудес від неї - ніхто не знає, де вона поділась. Щодо списку чудес, то про нього теж немає жодних відомостей.

Забираємось з настоятелем храму на дзвіницю, оглядаємо давні дзвони, пробуємо у них дзвонити. Знаю із практики, що коли дзвін зазнає пошкодження, то найперше, що з ним відбувається, - він втрачає свій «голос». А тут навпаки – на двох стінках дзвону пробиті дірки одна навпроти другої, а звук такий, що заслухаєшся! Оглядаємо стінки дзвону і помічаємо ледве помітний надпис, котрий сповіщає, що цей дзвін було відлито у 1785 році, нібито у ливарні «Хеверліга».

Має Новорічницька церква і ще один історичний посил. Поруч з нею, на товстелезній сосні, прибито чувунну плиту. Читаємо із отцем Миколою, наскільки нам дозволяє знання польської мови, напис на ній: "Вінсент Терлецький, голова Пінського градського суду, Бальбіна Андріжкєвська-Гутовська, котра померла 1875 року, Броня Терлецька, померла 1880 року, Стас Терлецький помер 1877 року, Ванда Понятовська, померла 24 червня 1899 року". Багаторічний церковний староста Олексій Войтович згадує, що колись поміж сосен, біля церкви, стояв величезний хрест і на ньому висіла ця плита. Згодом хрест упав, а вже коли церкву до відкриття впорядковували, то цю плиту підняли і повісили на сосні. Цілком ймовірно, що під новорічницькою церквою є давній могильний склеп Терлецьких.

А ще отець Микола показує місце, де у Другу світову війну впала бомба із літака, пройшла крізь дві стіни церкви, і тільки тоді вибухнула. Лише осколки посікли та дірки залишились у стінах храму.

Прошкую селом до оселі Адама Степановича Козяра, вісімдесятишестирічного старожила. Дід Адам, у розмові, пригадав і польські часи, коли два роки бігав до школи, і повоєнні. Розказав і про поховання біля церкви. Згадав закриття церкви і те, як він власноруч, на колгоспній машині, відвозив церковне майно у сусіднє Морочне. Люди тоді відстояли свій храм і не дали його зруйнувати або перетворити на колгоспний склад, як намагався це зробити тодішній колгоспний парторг. Пізніше той чоловік виїхав із села, а згодом і помер. Поховати його рідні привезли у Новорічницю. Занесли труну з тілом і до церкви, в котрій вже правили службу. Обурювались люди цьому, а все ж відправа була над померлим чоловіком.

В обрамленні віковичних сосен підносить свої золотаво – вогнисті куполи у височінь Покровська церква села Новорічниця. Невеличка, затишна, багата на свою історію.

Павло ДУБІНЕЦЬ, священник, краєзнавець